

Prvotna vera

p. James Smith

Jezus pravi, da je slepega rešila njegova vera. Ampak kakšna vera je bila to? Ne vera v Trojico, ki je bila takrat neznana. Ne vera v Jezusovo smrt in vstajenje, ki se še nista zgodila. V svojem bistvu vera ne pomeni verjeti v dogme, ampak je le neobdelan odgovor na skrivnost.

Einstein, ki je bil agnostik, je napisal: "Najlepše čustvo, ki ga lahko izkusimo, je skrivnost. Čutiti, da je za vsem, kar lahko izkusimo, nekaj, česar razum ne more zaobjeti. nekaj, česar lepota in vzvišenost se nas dotikata samo posredno – to je religioznost. Tisti, ki se ne morajo čuditi in strmeti v strahospoštovanju, bi bili lahko tudi mrtvi."

Vera je odgovor na skrivnost. Čutimo, da je nekaj večjega in boljšega od nas; večjega in boljšega kot karkoli izven nas; nekaj tako velikega in dobrega, da tega ne moremo niti poimenovati. Sam sebe imenuje: "Jaz sem" – in mi to prevajamo kot Bog. Toda preden se približamo tej skrivnosti, se srečamo s tremi drugimi, ki so nam bolj pri roki: svet, jaz sam in drugi.

Bojimo se mogočnih gora, čudovitih zvezd, razdejanja cunamija, hipnotizirajočega bučanja valov. Sprašujemo se: Od kod prihaja? Kje se konča? Kaj je čas? Kako veliko je veselje? Tu se začne vera.

Stojimo pred zrcalom, ki odseva našo lastno skrivnost. Kdo sem? Kaj delam tu? Zakaj sem pomemben? Je komu mar zame? Ali imam prihodnost? Kot prizor v ogledalu ali zrcalo v zrcalu; moja globina je neskončna.

Bojimo se skrivnosti drugega. Kako naj odgovarjam nekemu, ki ga nikoli ne bom zares poznal? Talmudski učenec Emmanuel Levinas pravi, da je drugi izziv zame, zahteva po prepoznanju. Drugi me priključuje v bivanje, oblikuje, kdo sem jaz. Skrivnost drugega priključuje vero.

Radikalna skrivnost Boga, narave, nas in drugih je preveč nejasna, preveč obširna in premočna, da bi jo lahko dolgo prenašali. Zato jo kodificiramo, kategoriziramo v obvladljive dele. Skrivnost Boga postane dogma Trojice in vstajenja, skrivnost veselja postane fizika in kemija, skrivnost mene samega postane ego in id, skrivnost drugega postane sosed in tujec. In vsa ta določanja siromašijo vero.

Vera bi morala biti nezlomljivo zaupanje v osebnega Boga, a je za mnoge seznam doktrin. Morala bi morala biti ljubeč odgovor skrbnemu Bogu, a je za mnoge le hladno pokoravanje neosebim zakonom. Molitev bi morala biti odgovor na Božji klic, a je prepogosto le besen poskus, da bi priklicali Boga. Evangelij kaže pot, ne cilja. Božje kraljestvo je tu, ne v nebesih. Večno življenje se začne zdaj, ne nekoč pozneje. Zakramenti so posvetitev vsakodnevnih stvari, ne čudežne puščice z neba.

Doktrine, katekizem in apostolska vera so dobro načini, da razložimo in razširimo prvotno vero. Lahko pa tudi zasenčijo ali celo nadomestijo prvotno vero. Bolj kompleksne stvari niso vedno boljše. Navdušenje skrčijo na rutino, osebni odgovor institucionalizirajo.

Prvotna vera slepega je bila enostavna. Preprosto je verjel, da ga Jezus lahko ozdravi. Prvotna vera kristjanov je bila preprosta: Jezus je Gospod! Prvotni moralni zakon je bil preprost: Ljubi!

Vse drugo je razlaganje.

vir: www.celebrationpublications.org

prevod: Petra Grimani